

Suomentanut Ulla Selkälä

WSOY

Santa
Montefiore
ODOOTA
MINUA

»Riipaisevan romanttinen.» – DAILY MIRROR

Santa Montefiore Odota minua

Suomentanut Ulla Selkälä

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Katkelman William Shakespearen näytelmästä *Kuten haluatte* on suomentanut Kirsti Simonsuuri.

Konstantin Simonovin runon *Odota, niin palajan...* on suomentanut Armas Äikiä.

Ensimmäinen painos

Englanninkielinen alkuteos
Wait for Me

Copyright © 2023 by Montefiore Ltd.

Suomenkielinen laitos © Ulla Selkälä ja WSOY 2025

Werner Söderström Osakeyhtiö

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

ISBN 978-951-0-51577-8

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@wsoy.fi

*Rakkaalle vaimolleni Anna-Lisalle
kärsivällisyydestä ja rakkaudesta,
sekä lapsillemme Amelialle, Benjaminille ja Hannahille
ilosta, jota he tuottavat meille molemmille*

Simon Jacobs

*Sebagille, Lilochkalle ja Sashalle,
jotka ovat tuuli siipieni alla*

Santa Montefiore

*I have been here before,
But when or how I cannot tell:
I know the grass beyond the door,
The sweet keen smell,
The sighing sound, the lights around the shore.*

*You have been mine before,
How long ago I may not know:
But just when at that swallow's soar
Your neck turned so,
Some veil did fall, I knew it all of yore.*

*Has this been thus before?
And shall not thus time's eddying flight
Still with our lives our love restore
In death's despite,
And day and night yield one delight once more?*

»SUDDEN LIGHT»

DANTE GABRIEL ROSSETTI

1828—1882

Prologi

Etelä-Australia, joulukuu 1995

Mary-Alice Delaware luki kirjeen uudelleen. Se oli järjetön. Kerrassaan naurettava, ja olosuhteet huomioiden hävytön. Totta puhuen se oli niin absurdi, että hän huomasi nauravansa ääneen. Hän kohotti katseensa paperista ja katsoi nurmikon yli. Ritarinkannusten takaa näkyi ainoastaan hypähtelevä hellehattu, kun hänen äitinsä kyykki kitkemässä kukkapenkeistä rikkaruohoja ja kiristämässä naruja, joilla kukkien pitkät varret oli sidottu tukikeppeihin. 76-vuotiaalla Florence Levesonilla ei ollut mitään aikomusta hidastaa tahtia. Hän uskoi, että joutilaisuudessa hänen nivelensä kalkkeutuisivat kuin vanha ruostumaan jätetty hylkyauto. Toimeliaisuus kuulemma pitäisi akut ladattuina. Se tarkoitti puutarhanhoitoa, reippaita kävelylenkkejä hänen bassettinsa Bazin kanssa, kakkujen leipomista, pianonsoittoa ja Mary-Alicen häpeäksi joogaa – äiti trikoissa oli näky, jota hän ei toivonut yhdellekään kuolevaiselle.

Pitäisikö hänen vai eikö pitäisi antaa kirje äidilleen?

Mary-Alice päätti jättää asian hautumaan muutamaksi päiväksi. Eihän sillä ollut mikään kiire, ja todennäköisesti Florence vain heittäisi kirjeen roskiin. Ei hänen äidiltään toki huumorintajua puuttunut; Florencella oli parempi huumorin-

taju kuin yhdelläkään Mary-Alicen tuntemista ihmisistä. Uskomaton kyky lääkitä sydäntä naurulla. Ja ottaen huomioon hänen kohtaamansa surut, se ei ollut mikään vähäinen saavutus. Mary-Alice oli varma, että jos joku, niin juuri Florence nauraisi tälle älyttömälle sepustukselle. Ja kuitenkin jokin kaihersi hänen rinnassaan. Epäily, varoitus siitä, että ehkä tämä olisi se ainoa kerta, jolloin Florenceen kuuluisa huumorintaju pettäisi. Silloin Mary-Alice toivoisi, ettei olisi näyttänyt kirjettä. Mutta kun se olisi kerran nähty, sitä ei enää helpolla saisi näkemättömäksi. Ei, hänen täytyi edetä varovasti.

Kuoreen oli merkitty vastaanottajaksi Mary-Alice Delaware, mutta sen sisällä oli kirje Florence Levesonille. Kirjeen saatteena olevassa viestissä lähettäjä jätti Mary-Alicen päätettäväksi, olisiko hänen äitinsä sellaisissa ruumiin ja sielun voimissa, että voisi lukea sen. Siinä mielessä lähettäjä oli sentään ollut huomaavainen. Hän halusi Mary-Alicen näkevän kirjeen ensin ja tekevän päätöksen. Hän oli selvästi punninnut asiaa pitkään ja hartaasti, ja kirje oli kirjoitettu huolella. Oikeastaan kirje oli kaunis. Sitä ei voinut kiistää. Todella kaunis. Ja se oli toinen syy miksi Mary-Alice epäröi: kirjoittaja ei selvästikään ollut hullu eikä pahantahtoinen. Hän oli sivistynyt ja kunniallinen ihminen. Mutta yhtä kaikki, kirje oli äärimmäisen intiimi ja, no, *omituinen*.

»Äiti, tahdotko kupin teetä?» Mary-Alice huusi verannalta. Kello oli viisi, ja Englannissa kasvaneelle Florencelle iltapäivän teehetki oli mieluinen traditio. Earl Greyta, kananmunaruohosipulitahnatäytteisiä pieniä kerrosleipiä, pala sokerikakkua tai hänen herkkuaan, voilla ja Vegemite-levitteellä siveltyä paahtoleipää. Florence ei ollut niitä naisia, jotka kantoivat huolta linjoistaan. Hän oli nuorempana ollut hoikka ja kapeavyötäröinen, pitkä- ja sorjasäärinen, mutta nyt hän oli kurvikas. Australian aurinko ei ollut turmellut hänen ihoaan, eikä myöskään lapsuudessa Intian aurinko. Hän näytti ikäistään

huomattavasti nuoremmalta, ja naururypyt olivat juuri oikeissa paikoissa. Todellisuudessa Florence ei ollut koskaan ollut turhamainen, ei edes silloin kun oli ollut kaunis ja suuresti ihailtu nuori nainen. Hänellä oli aina ollut paksut hiukset, ja ne olivat yhä upeat, pitkät ja silkkisen pehmeät. Hän piti niitä löysällä, sotkuisella nutturalla ja jätti muutamia kiehkuroita laskeutumaan niskaan ja ohimoille. Tyttönä hän oli ollut vaalea, mutta vanhemmiten hiukset olivat tummuneet niin, että nyt ne olivat harmaat ja edessä oli leveä hopeanvärisen juova, jonka takia hänen lapsenlapsensa olivat antaneet hänelle lempinimen Mäyrä. Harva nainen olisi pitänyt siitä, että häntä verrattiin mäyrään, mutta Florencea lempinimi huvitti.

»Mielelläni», Florence vastasi pyyhkäisten kämmenselällä hikistä otsaansa. Tässä kuumuudessa pieni lepohetki varjossa oli totisesti tervetullut. Hän riisui puutarhakäsineensä ja perääntyi istutuksilta. Päärynäpuun alla torkkunut Baz kohottautui toiveikkaana istumaan. »Puutarha ei ole tainnut koskaan näyttää näin rehevältä. Toden totta, tähän on kuin kotona Englannissa.» Hymy sai hänen kasvonsa näyttämään tyttömaisen herttaisilta. »Luulisi että on satanut jatkuvasti. Ja nuo ihanat, höpsöt kimalaiset ovat huppelissa koko ajan. Ovat kuin Raymond-eno, joka hoiperteli pubista publiin. Kukaan ei nauttinut pubikierroksesta niin paljon kuin Raymond.»

Mary-Alice nauroi. Hänen äitinsä tykkäsi puhua menneisyydestään, ja vuodet Englannissa tuntuivat olleen hänelle rakkaimmat. Mary-Alice meni sisälle laittamaan vesikattilan tulelle. Olisi luullut, että tässä kuumuudessa sitruunamehu jäillä olisi virkistänyt teetä enemmän, mutta hänen äitinsä oli kaavoihinsa kangistunut, joten teetä sen olla piti, englantilaiseen tapaan maidon kanssa. Mary-Alice pudotti teepannuun pari Earl Grey -pussia ja otti kakun jääkaapista. Kun hän muutaman minuutin kuluttua palasi verannalle, Florence istui keinutuolissa Baz vierellään, koiran pää sylissään. Hän leyhytti itseään aikakauslehdellä ja hyräili vanhaa sävelmää,

jota Mary-Alice ei tunnistanut. »Tiedätkö, kun olin pieni, Raymond-eno vei meidät joka joulu Folkestoneen katsomaan pantomiiminäytelmää.» Florence hymyili lämpimästi muistolle ja taputti koiran päätä hajamielisesti. »Se oli meidän perheemme traditio, ja odotimme sitä kuin kuuta nousevaa. Se oli todellinen elämys. Minun suosikkini oli *Peter Pan*. Minulla oli onnea nähdä Jean Forbes-Robertson Peterin roolissa. 'Jos uskot keijuihin, taputa käsiäsi!', ja kaikki taputtivat innokkaasti ja Helinä-keiju heräsi eloon. Se oli ihmeellistä.»

Mary-Alice kaatoi teetä kuppiin ja ojensi äidilleen kakkuviipaleen lautasella. Baz kohotti päätään Florencen sylistä ja nuuhki lautasta kiinnostuneena. »Kunpa muistaisin Englannin-joulut», Mary-Alice sanoi. »Takkatulen ja pakkasen. Joulupukin reki näyttää paremmalta lumella.»

»Niin, joulu ei tosiaan tunnu samalta helteessä. Sen kuuluu olla raikas ja kylmä ja kimmeltää, niin kuin joulukalanterin kuvassa. Minkä ikäinen sinä olitkaan, kun me muutimme tänne? Neljän?»

»Kolme», Mary-Alice korjasi ja kohautti olkapäitään. »Mistä ei tiedä, sitä ei osaa kaivata. Joulu on erityinen Austrialiassakin.»

Florence laski lautasen eteensä matalalle pöydälle Bazin ulottumattomiin ja pudotti sokeripalan teehensä. »Meillä oli tapana viettää joulua isovanhempieni luona. Siellä oli ihanaa. Kuten tiedät, isä kuoli pian sen jälkeen, kun olimme muuttaneet Intiasta Englantiin, ja äiti, Winifred ja minä matkustimme lomien ajaksi Cornwalliin äidin vanhempien luo. Heillä oli Gulliver's Bayssa iso, ihastuttava talo, Mariners nimeltään, ja yksityinen hiekkaranta. Tuskinpa se enää on yksityinen, mutta siihen aikaan se oli pelkästään meidän käytössämme. Talosta johti salainen maanalainen tunneli luolaan, mistä salakuljettajat olivat Napoleonin sotien aikaan vieneet villapaaleja lahdella odottaviin kalastusveneisiin saadakseen vastineeksi brandya ja pitsiä. Se oli taianomainen paikka.»

»Kuulostaa suurenmoiselta», sanoi Mary-Alice, joka oli kuullut nämä tarinat ennenkin.

»Rakastin joulua. Kihelmöin jännityksestä tunnustellessani sängynpäädyssä roikkuvan sukan painoa ja kuullessani jalkojeni liikuttamisesta syntyvän rapinan. Mummi oli äärettömän antelias, ja meidät hemmoteltiin pilalle. Sukat olivat täynnä lahjoja. Työnsimme Winifredin kanssa käden suoraan pohjalle, missä oli mandariini, yhä hedelmäkaupan tinapaperiin käärittynä. Nykyisin mandariineja ei pidetä enää minään, mutta minun nuoruudessani ne olivat ylellisyyttä, jota tuotiin laivalla Tangerista asti.» Florence nauroi ja siemaisi teetään, minkä jälkeen hän huokaisi – ärsyttävä tapa, jonka hän oli omaksunut vanhoilla päivillään. »Jouluateria oli yltäkylläinen.» Hänen poskensa olivat alkaneet hehkua muistojen virratessa vuolaina. »Jälkiruoka oli suosikkini, se tarjoiltiin vähän ennen kuin jätimme miesväen siemailemaan portviiniä, heti sellerillä koristellun ja Tunbridge Wells -keksien kanssa nautitun Stilton-juuston jälkeen. Tarjolla oli aina Charbonnel et Walkerin konvehteja kerrosrasioissa, hopeaottimien kera, sekä Carlsbadin sokeroituja luumuja. Aa, ja sitten oli niitä herkullisia ranskalaisia kandeerattuja hedelmiä ja kastanjoita, joista äiti piti erityisesti.» Florence haukkasi palan kakkua ja vetäisi henkeä nenän kautta. »Mmmm, taivaallista. Ei, tämä ei ole sinulle, Baz. No olkoon, jos nyt ihan pikkuisen.» Hän mursi nokareen kakusta ja sujautti sen koiran suuhun. »Nautimme aina teen kanssa sokerikakkua Gulliver's Bayssa.»

»Olen kuullut niin paljon Gulliver's Baysta. Olisi ihanaa käydä siellä joskus», sanoi Mary-Alice, josta tuntui kuin hän olisi käynyt siellä jo.

»Ikävä kyllä olen liian vanha matkustamaan niin kauas, muuten veisin sinut sinne itse», Florence sanoi näyttäen yhtäkkiä haikealta. »En tiedä kuka talon omistaa nykyään. Herra-jestas, siitähän on saatettu tehdä jopa hotelli tai täysihoitola! Eikö se olisikin kauheaa? Ei kai kukaan enää halua isoa taloa,

jossa palvelusväen tilat on erotettu muusta asunnosta vihreällä huopaovella. Ei ihmisillä ole enää palvelijoita, eihän? Kenellä niihin olisi varaa. Mutta silloin ajat oli toiset. Isovanhempani olivat viktoriaanisen ajan kasvatteja, hyvin sovinnaisia ja, voisin lisätä, vähän parempaa väkeä. Meille palvelijat olivat itsestään-selvyys, mutta nyt kun katson taaksepäin, hämmästelen sitä, miten kovasti he joutuivat tekemään töitä. Heillä ei ollut juuri koskaan vapaa-aikaa, ja tuskin he saivat suuremmin palkkaakaan. Se oli etuoikeutettujen maailma, josta sota tietysti teki lopun.» Hän huokaisi ja haukkasi kakkua nauttien makeasta aistimuksesta kielellään. Baz alkoi kuolata, mutta nyt muiston aalto vei Florencea mukanaan eikä hän enää huomannut, kun se tuijotti kakkua. »Isä menetti kaksi veljeään ensimmäisessä maailmansodassa. Kukaan ei uskonut, että joutuisimme sotaan uudestaan, ja vielä niin pian. Mitä haaskausta. Olisi luullut, että ensimmäisestä sodasta olisi opittu jotain, mutta eiväthän ihmiset ikinä mitään opi. Se on todellinen tragedia.»

Mary-Alice täytti Florencen teekupin. »Kerro lisää Gulliver's Baysta», hän pyysi. Hän ei halunnut seurata äitiään sille polulle, joka vei sotaan. Hän tiesi minne ne muistot joh-taisivat. Ainoastaan suruun.

»Minä en ollut uskonnollinen, mutta tykkäsin käydä kirkossa», Florence jatkoi. »Pidin pastori Millarista. Hän oli lyhyt ja pulska ja kaljupäinen, hänellä oli ässävika ja hän suorastaan pursui elämäniloa. Ei ollut väliä, mitä hän sanoi, hän sai kaiken kuulostamaan kiinnostavalta. En ole sen koommin tavannut toista hänen kaltaistaan hengenmiestä. Hänessä oli aitoa karismaa ja uskon paloa. Jos kaikki papit olisivat hänen kaltaisiaan, kirkot ratkeaisivat liitoksistaan.» Hän virnisti kujeilevasti. »Mutta en aio väittää, että ainoastaan kelpo pastorimme olisi inspiroinut minua joka sunnuntai. Ei toki, vaan se oli Aubrey Dash.»

Mary-Alice hymyili teekuppinsa yli. Hän oli kuullut tarinan tuhansia kertoja. Hän ei kuitenkaan kieltäisi äidiltään

iloa yhdestä rakkaimmasta muistostaan. »Jo pelkkä nimi on romanttinen», Mary-Alice huomautti.

»Kirjoitin päiväkirjaani Aubreyn nimeä yhä uudestaan ja uudestaan, ja sitten kirjoitin 'Florence Dash', jotta näkisin miltä avionimeni näyttäisi – mikä on hassua, eikö vain, kun miettii, miten asiat lopulta menivät.» Florence nauroi, ja hänen vihreät silmänsä loistivat. »Mutta Aubrey tuskin huomasi minua.» Hän kohautti pienesti olkapäitään ja siemaisi teetään.

»En käsitä, miksei. Olit tosi sievä, äiti.»

»Älä unohda, että olin kovin nuori, ja ajattelen mielelläni, että puhkesin kukkaan vasta vanhempana. Istuin meidän penkissämme ja Aubrey omassaan, perheensä kanssa tietysti, ja hän loisti kuin tähti näkökenttäni reunalla. Jouduin pinnistämään kaiken tahdonvoimani, jotta en olisi katsonut häneen. Ajoitin vilkaisuni niin, etteivät ne olleet liian tiheässä. Odotin viisi minuuttia, kuusi minuuttia, toisinaan sain pidettyä silmäni kurissa jopa viisitoista minuuttia. Paras hetki oli, kun nousimme käymään ehtoollisella, joskus seisoin heti hänen edessään tai takanaan, ja tunsin hänen läheisyytensä niin kuin hän olisi säteillyt lämpöä. Kun hän katsoi minuun, kuten aika ajoin tapahtui, leahdoin tulipunaiseksi.» Florence sujautti suuhunsa loput kakkupalasta ja nuoli sitten sormiaan nau-tiskellen. »Valitan, Baz, se loppui.» Baz huokaisi alistuneesti ja laski päänsä takaisin hänen syliinsä. »Aubrey oli komea peijooni jo poikana. Katsos, hän oli pitkä, kun hänen ikätoverinsa olivat vielä pätkiä, ja hänellä oli tavattoman kauniit silmät, harmaat ja pitkä- ja mustaripsiset. Ja täyteläiset huulet. Täyteläiset huulet ovat harvinaiset Englannissa, olen huomannut. Mutta Aubreylla oli ihana suu.»

Mary-Alice nauroi. »Voi äiti, sinä olet hassu.»

»Huulet ovat tärkeitä, Mary-Alice. Ei ole mukava suudella miestä, jolla on hain suu.»

Molemmat nauroivat. »Niin, eipä kai», Mary-Alice myönsi. »Pidän siitä, että muistat niin hyvin yksityiskohdat.»

»Etkö sinä sitten muista ensirakkauttasi?»

»Taidanpa muistaa. Mutta en siten kuin sinä.»

»Kun tulet minun ikääni, muistot valtaavat mielen täysin odottamatta. Kaivat maasta vuohenputken juuria ja puf, niin kuin kupla nousisi alitajunnasta ja poksataisi, siinä se on yhtäkkiä edessä – jokin mitä et ole ajatellut moniin vuosiin. Ja sen ajatteleminen nostaa esiin silloiset tunteet, ja kehossa tuntuu valehtelematta tismalleen samalta kuin silloin vuosia sitten, aivan kuin seisoi jälleen kirkon käytävällä Aubrey Dashin takana odottamassa pyhää ehtoollista ja toivoisi hänen kääntyvän ja katsovan.» Florence pudisti päätään hämmästellen nuorempaa itseään. »Miten vähän nuoren tytön sydän tietääkään. Miten paljon sillä onkaan vielä opittavaa.»

Mary-Alice tunsu kirjeen poltteleman taskussaan. Vaatien huomiota. Hän laski kuppinsa pöydälle ja pisti kätensä taskuun. Juuri silloin hän huomasi pölypilven kaukana tiellä. Se kasvoi sitä mukaa kuin auto lähestyi, ja metalli ajovalojen ympärillä välähteli häikäisevästi auringossa. »Kas, David tulee», hän sanoi ja otti kätensä pois taskusta. Kirje saisi odottaa. Hän nousi.

»Minun on parasta palata puutarhaan jatkamaan töitä», Florence sanoi ja työnsi itsensä ähköisten ylös keinutuolista.

»Eikö sinun olisi jo aika lopettaa tältä päivältä?»

»Kello on vasta kuusi. Paras on vielä edessä. Alkavan illan kultainen valo. Se on päivän lempihetkeni.» Florence huokaisi syvään ja pyyhkäisi tyytyväisenä katseellaan puutarhaa. »Rakastan orsilleen palaavien lintujen konserttia puissa. Se tuo mieleen Gulliver's Bayn. Tietysti täällä on eri linnut, mutta vaikutus mieleen on sama. Mikään ei tee minua onnellisemmaksi kuin lintujen laulu.»

Mary-Alice lastasi kupit ja lautaset tarjottimelle ja meni keittiöön. Kun hän palasi sieltä, David oli pysäköinyt auton eukalyptuspuun varjoon ja asteli nurmikon poikki häntä kohti. »Oliko sinulla mukava päivä, kulta?» Mary-Alice kysyi verannalta ojentaen miehelleen kylmää oluttölkkiä.

Hänen miehensä oli vahva ja urheilullinen kuusikymppi-seksi. David pelasi säännöllisesti squashia ja tennistä, ja kun aika antoi myöten, kävi juoksemassa ja patikoimassa. Mitä enemmän hänelle tuli ikää, sitä enemmän hän kiinnitti huomiota vartalonsa ja ponnisteli kahta kovemmin säilyttääkseen sen nuorekkaana.

David harppoi raput ylös kaksi askelmaa kerrallaan ja suuteli vaimoaan. »Juuri tätä minä kaipasin», hän vastasi ottaessaan oluen ja pudottaessaan laukkunsa lattialle. Hän rojahti keinuun, nosti punaisten lenkkareiden verhoamat jalkansa pöydälle ja naks, käänsi repäisykorkin ylös ja sihautti tölkin auki. Sitten hän otti huikan ja maiskautti huuliaan. »Ai että tekee hyvää», hän huudahti sukaisten hiuksiaan. Hänellä oli yhä komeat ruskeat kiharat, jotka tosin alkoivat hiljalleen muuttua harmaavoittoisiksi.

Mary-Alice kävi istumaan tuoliin, josta oli hetki sitten nousut, ja kuunteli kun David kertoi hänelle päivästäan. David omisti läheisessä kaupungissa rakennusyriksen yhdessä vanhan koulukaverinsa Bruce Dixonin kanssa, ja töistä tultuaan hänellä oli aina kerrottavanaan hauskoja tarinoita asiakkaisistaan. Mary-Alice olisi normaalisti kertonut kirjeestä miehelleen – yleensä hän jakoi Davidin kanssa kaiken, mutta tätä hän ei voinut jakaa. Kirje oli liian omituinen. David nauraisi ja kehottaisi häntä heittämään sen roskiin. Niin osa Mary-Alicesta halusi tehdäkin ja unohtaa koko jutun, mutta Floren-cellalla oli oikeus nähdä kirje. Kuka Mary-Alice oli päättämään, mitä hänen äitinsä kestäisi lukea ja mitä ei?

Florence vilkutti Davidille puutarhan reunalta ja jatkoi sitten uurastustaan hyräillen tyytyväisenä itsekseen. Hän pysähtyi hetkeksi katsomaan laventelissa pörrääviä mehiläisiä. Ne olivat niin hurmaavan pulleita, hän ajatteli myhäillen, ja niin ahkeria. Sitten yksi lensi pois ja hän hämmästeli, miten ihmeessä se pystyi lentämään niin hennon näköisillä siivillä. Mary-Alicen

ja Davidin äänet kantautuivat etäisenä muminana, joka hukkui lintujen mekastukseen niiden nahistellessa oksilla nukkumapaikoista. Aurinko laski hitaasti ja kylvetti tasankoa utuisella kullanpunervalla valollaan. Pian ensimmäinen tähti syttyisi taivaalle, pimeys verhoaisi puutarhan ja hiljentäisi kaikki muut paitsi sirkat ja pöllöt. Florence viipyisi ulkona niin pitkään kuin mahdollista. Hänestä oli ihanaa sulautua luontoon. Siitä lähtien kun oli muuttanut kaupungista Mary-Alicen ja Davidin luo tälle kauniille tilalle Victoriaan, hän oli nauttinut joka ikisestä päivästä. Hänen kaupunkiasunnossaan oli ollut iso terassi, jonka hän oli täyttänyt ruukkukukilla ja -hedelmäpuilla, mutta hänen sydämensä oli kaivannut maaseudun helmaan. Eniten hän oli ikävöinyt sen rauhaa. Tuulen suhinaa ja kahisevia puunlehtiä, luonnon hiljaista, elvyttävää hengitystä – ja sitä tunnetta jossain syvällä alitajunnassa, että hän oli osa luontoa.

Baz nousi ja venytteli. Florence tiesi, että oli aika mennä sisälle. »Tulehan, poika», hän kutsui koiraansa, ja he nousivat yhdessä portaita ja astuivat hyttysovesta sisään. Sirkat sirittivät nyt äänekkäästi. Linnut olivat vaienneet. Illan rauha peitti tasankoa syvänsinisenä verhona.

Mary-Alice laittoi keittiössä illallista. David oli mennyt yläkertaan suihkuun. Florence kaatoi itselleen lasin viiniä. Hän otti kourallisen jäitä ja pudotti ne lasiin. »Haluatko sinäkin?» hän kysyi.

»Mielelläni, kiitos.»

Florence kaatoi toisen lasillisen. »Voinko minä tehdä jotain?»

»Ei, levähdä sinä vain.»

»Taidan mennä pesulle.»

»Hyvä ajatus.»

»Tykkään nauttia kylvyssä lasin viiniä. Se on niin dekadenttia. Saa tuntemaan itsensä jälleen nuoreksi. Tiedätkö, sodan jälkeen vettä sai laskea ammeeseen vain nilkkoja myöten. Tuntuu yhä ylelliseltä kylpeä syvässä vedessä.»

Mary-Alice siirrähti pois lieden luota. Hän pani kätensä taskuun ja otti sieltä kirjeen. »Äiti, tämä tuli tänään. Tarkoitus oli antaa sinulle, mutta jotenkin se unohtui.»

Florence ei ollut tyhmä. Mistä lähtien posti oli jäänyt antamatta, koska se muka oli unohtunut? »Keneltä se on?» hän kysyi silmät kaventuneina. Hänen tyttärensä ilme kertoi, ettei kyseessä ollut mikään tavallinen kirje.

»Parasta että luet sen itse», Mary-Alice sanoi.

Florence otti kirjeen ja rypisti otsaansa katsoessaan käsialaa. Ei näyttänyt tutulta, se ainakin oli varmaa. »No, otan tämän mukaan yläkertaan», hän sanoi. »Lasi viiniä, rentouttava kylpy ja nyt vielä salaperäinen kirje. Päivä sen kuin paranee.»

Mary-Alice vetäisi henkeä. »Tiedä siitä...»

Florence käänsi kirjeen ja näki, että se oli avattu. »Oletko sinä lukenut tämän?»

»Olen.»

»Ja...?»

»Se on omituinen. Mutta siitä huolimatta sinun pitäisi lukea se.»

»Nyt minä kiinnostuin toden teolla. Pitäisikö minun lukea se tässä sinun nähtesi siltä varalta, että kuolla kupsahdan järkytyksestä?»

Mary-Alice nauroi. »Ei, kyllä sinä voit lukea sen kylvyssä. Mutta ehkä kannattaa ottaa koko pullo mukaan.»

»Niinkö paha?»

»Vain omituinen», Mary-Alice toisti.

Florence uskoi tytärtään. Pullo toisessa ja kirje ja viinilasi toisessa kädessä hän nousi hitaasti portaita. Päästyään tuoksuvaan veteen hän kuivasi kätensä pyyhkeeseen, pani lukulasit nenälleen ja veti kirjeen kuoresta.

»Hyvä rouva Leveson, sallikaa minun esitellä itseni...»

Cornwall, 1937

Seitsemäntoistavuotias Florence Lightfoot on häikäistynyt Dashin seurapiiriperheen loisteliaasta elämäntyylistä – ja erityisesti nuorimmasta vesasta Aubreystä. Mutta kaikki muuttuu, kun Rupert Dash, suvun mustalammas ja perheen vanhin poika, saapuu raukeine silmineen ja tuliterine autoineen kesänviettoon. Viipyilevät päivät käyvät kuitenkin vähiin sodan uhan kasvaessa mantereella. Kun Rupert katoaa rintamalla, Florence ei menetä toivoaan. Hän aikoo odottaa rakastettuaan ikuisesti.

Lontoo, 1988

Parikymppinen Max on nähnyt pikkupojasta asti painajaista, jossa hän on keskellä taistelutannerta kivääritulen paukkeessa. Entä jos tämä ei olekaan ensimmäinen elämä, jonka Max on elänyt?

»Tämä lumoava, aikakaudet ja mantereet ylittävä romanssi perustuu tositarinaan ja saa lukijan täysin pauloihinsa. Florencessa ruumiillistuu rakkauden uskomaton voima.»

— MY WEEKLY

Santa Montefiore (s. 1970) syntyi Englannin Hampshiressa ja vietti suurimman osan 1990-luvusta Buenos Airesissa, jossa hänen äitinsä oli varttunut. Santa Montefioren nimi on laatuakku historialliselle viihteelle, joka on löytänyt lukijansa ympäri maailmaa. Hän on kirjoittanut yli 30 romaania, joita on myyty yhteensä yli 6 miljoonaa kappaletta ja käännetty 25 kielelle. Hän asuu Lontoossa perheensä kanssa.

Alkuperäinen päällis: Sian Wilson / S&S Art Dept.
Päälliksen kuvat: © JS / Arcangel
Muut kuvat: © Getty Images ja Arcangel
Kirjailijakuva: © Sasha Sebag-Montefiore

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-51577-8